

EDINOST

(ZJUTARNJE IZDANJE).

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč!“

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanih ob sobotah, četrtkih in sobotah. Zjutranje izdaje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerjo pa ob 7. uri zvečer. — Obojno izdaje stane: za jeden mesec . f. —,90, izven Avstrije f. 1,40 za tri mesece . . . 2,60 . . . 4,— za pol leta . . . 5,— . . . 8,— za vsa leta . . . 10,— . . . 15,— Na naročbe brez priložne naročilnice se ne jemlje ozir.

Posamične številke se dobivajo v prodajnicah tobaka v Trstu po 2 nč., v Gorici po 3 nč.

Oglasi se računajo po tarifi v petitu: za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana osmrtice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu: ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, kor nefrankovana se ne sprej. majo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo ulica Caserma 13. Odprte reklamacije so proste poštnine.

Učimo se iz minolosti — borba pa veljaj bodočnosti!

V Trstu, 1. januarja 1894.

V trenutku, ko na Silvestrov večer odbije dvanajsta ura, vstrepečejo človeška srca v zavesti, da stoje ob mejniku mej ravnokar minolo dobo jednega leta in mej temno bodočnostjo, prikrito očesu bornega zemljana. V tem trenutku stopa človeku prav živo pred oči vse ono, kar je doživel bridkega v tej minoli dobi, bodisi po zlobnosti drugih sozemljanov, ali pa po svoji lastni krivdi. In kako različna čustva pretresejo dušo človeško v tem trenutku! Ako se zaveda, da je v ravnokar minuli dobi jednega leta prebil mnogo hudega po zlobni volji neprijaznih mu sosedov, ako ve in občuti, da se mu je godila huda, vnebovpijoča krivica, tedaj se ga polasti čut ogorčenosti, čut jeze, da zgublja vero do človeštva, do bodočnosti in do samega sebe: v duši naši nastaja neka disharmonija čustev; a le za trenotek ga premaga tak nekrščanski pesimizem, kajti v istem hipu se zavemo druge svete resnice, katera spravi zopet v lepo harmonijo vse naše čustvovanje, resnice, da kraljuje nad nami večno pravični Bog, ki nam pač nalaga trde skušnje, a nas pri tem noče pogubiti, ampak dovesti do časne sreče na zemlji in na onem drugem svetu do tistega smotra, po katerem mora hrepeneti vsako verno krščansko srce.

Zavest o večnopravičnem Bogu, kraljujočem gori nad oblaki, nas pomiri in vzravna nekako vse naše notranje bitje, da se spoprijaznimo tudi z neprijazno minolostjo, smatrajoč jo kot zgolj trdo skušnjo, katero nam je naložila Božja previdnost. In v hipu, ko se nam vlije v srca ta božanstvena zavest, jame se nam topiti duša v iskreni hvaležnosti do Onega, ki nam je podelil moč, da smo prebili trdo skušnjo in srečno dospeli do mejnika, ki nas loči od — srečneje bodočnosti. Iz črnogledih pesimistov postali smo kar hipoma optimisti, da radostno vstrepetajočim srcem objame prijatelj prijatelja, vsklikajoč veselo: Srečno in veselo novo leto!

Taka čutila obdajala so tudi nas

PODLISTEK.

Tri povesti brez naslova.

Hrvatski spisatelj Kaavorij Šandor-Gjalski.

Tretja povest.

(1860—1870)

Dvo tici sto leteli po zraku proti jugu, in sicer tako visoko, da ja ni bilo mogoče razločiti. V krasnih svojih zamahljajih sti se dvigali in topili v višnji deljavi tam na jugu, kjer so se razlivali fini tonki oblaki.

Po oesti je drdrala elegantna kočija, katera železne osi in pravilen ropot konjskih kopit so odmevali med hribovjem. Na „kozlu“ kočije je sedel mlad gospod, držel v roki dolgi angleški bič, a katerim je tu pa tam švignil po zraku. Njemu na strani je sedelo mlado krasno dekle, oblečeno po angleški modi v svetlobarveno popolnoma lahko obleko. Okrajniki velicega okroglega slamnika, ki jej je pokrival glavo, metali so svojo senco doli do podbraka, kar je je napravljalo še posebno omamljivo. Rudeči „entouscas“-solnčnik je bil poleg kočijaža, sedečega od sadaj. Kočijaž je bil oblečen v sivo livrejo in pokrit s čepico, obšito z srebrno porto, ter je zrl važno in neprenehoma na konje skozi eni ozki prostorček, ki je delil gospoda in podičino.

Tržaške Slovence današnjega dne. Božja Previdnost nam je res naložila trdih skušenj in hudih bojev, katera pa nas niso udušila, ampak vzdržali smo se krepko po konci — gotovo zato, ker sam Bog hoče, da narod slovenski živi in da se ohrani kot koristen člen v veliki družbi človeški. Na Silvestrov večer smo se razšli v veseli nadi in v neomajljivem prepričanju, da tudi našemu milemu narodu pridejo dnevi mirnega razvoja, dnevi zadovoljnosti, dnevi življenja.

Ti dnevi pridejo, ker sam Bog hoče tako. Mi pa ne smemo rok držati križem, kajti isti Bog je narodom podelil prsto voljo in jih oblagodari z duševnimi sposobnostmi, da morejo sami pospeševati smotre svojega življenja, da se po lastnih močeh morajo bližati uresnitju svojih želj in svojih idejalov. Pomagaj si sam in Bog ti pomore! — ta zlati rek moramo imeti Slovenci — zlasti pa oni, ki žive po obmejnih pokrajinah — neprestano pred očmi. Narodom je dolžnost iskati sredstev v lastno ohranitev, narodi morajo v prvi vrsti sami skrbeti za svoje življenje, za svojo bodočnost. Gorje narodu, ki se zanaša le na tujo pomoč! — Tako imenitno sredstvo so narodom njih javna glasila. Javna glasila so poklicani tolmači želj in zahtev naroda: kolikor popolnejši so narodova glasila, tem lažji in uspešnejši je boj za narodna prava. To resnico občutili smo posebno mi tržaški Slovenci in vemo, da lep del krivde na našem bednem položaju je zapisati na račun nedostatkosti naših javnih glasil.

Zaupajoč večni Praviči in zavedajoč se žive resnice, da si moramo pomagati sami, popolnili smo svoje glasilo, kolikor so le dopuščale sedanje razmere ter smo se s podvojenimi silami lotili velikega dela za bodočnost slovenskega življa ob sinji Adriji.

Ne v neprijazno minolost, ampak v nadebudno bodočnost obračajmo danes svoje oči! Proč s črnogledim pesimizmom, ki uničuje naše moči, kakor slana bogat sad obetajoče cvetje! Resni sicer in previdni moramo biti v trdem boji, nikdar pa malodušni. Slehernega Slovenca naj prevladuje zavest, da je Bog na-

— Poglejte gori, kako krasno plavajo! Ah, v taki višavi — v tem svežem zraku, kako krasno bi bilo! — vsklikne mlada krasotica privadignivši okrogli lakeč proti nebu za ticama. Potem se je z vsem gorjim telesom obrnila za njima tako, da je prišla njena lepa rast v prekrasen profil.

— Čemu naj bi gledal v tako daljavo ko imam vas tukaj — odgovori mladenič, hoted zasukati besede na šaljivo stran. A zdravega in rudočega obraza svojega nikakor ni mogel odvrniti od nje. Tega svojeglavneža živi očesi zrla sti v polni njeni ustni, v bujne kodraste jasnorjave laso — in v krasni, mladi, šestnajletni stas.

— Nikar ne glejte mene — jaz tega ne trpim! — spregovori dekle vdarši gospoda na videx jezno po rokavu — pazite raj i na konje, da nas ne zavedejo. V resnici, dá, pazite! Poglejte Ofelijo, kako skače, gotovo nas še zvrne.

— Pat — Ofelija, mir! Žival ve, da jej je gospodar raztresen; jaz sem uprav kakor oni svetnik ali mučenik iz grške mitologije, kateri vedno pije vodo, a mora ostati žejen, in katerega imena se pa ne spominjam sedaj.

— Kam mislite vendar! Ha-ha-ha!

— Ne smeajte se v naprej — da, uprav tako je tudi meni. Poleg mene ste vi, kakor sem si to želel že zdavna, in glejte, na mesto

rod slovenski ustvaril za življenje ter da izpolnjujemo le božjo voljo, ako se borimo za obstanek svojega naroda.

Taka čutila so nas obdajala na letošnji Silvestrov večer in s takimi čutili v prsih stopamo v leto 1894.

Politični pregled.

Notranje dežele.

Notranja politika miruje z bok parlamentarnih poitnic. Z vladne strani nimamo za beležiti nikacih važnih dogodkov ali izjav. Pač pa odmevajo sedaj po pokrajinah koalicijski svoki, katere smo čuli nedavno v parlamentu v raznih varijacijah ali spremembah. Danes nam je možno govoriti o dvoje takih izjav: jedna je došla s koalicijske, Slovanom skrajno neprijetno strani, druga pa s konservativne, sedanji koaliciji strogo nasprotne strani. Vodja českih Nemcev, dr. Schmeikal, je sklical te dni v Pragi shod nemških poslancev v dež. zboru českom ter vskliknil ob tej priliki, da avstrijski Nemci alias nemška levica že dolgo niso tako veselimi in lehkimi srecem praznovali božičnih praznikov nego letos; druga izjava je pa došla iz ust odločnega nemškega konservativca, posl. Zallingerja, kateri trdi po vsaj pravici, da so Hohenwartovi, hoted preprediti smago liberalizma, istemu liberalizmu pripomogli do zmage. Čudno in vendar resnično: ti dve, iz različnih taborov došli in iz nasprotujočih si nagibov izvirajoči izjavi, popolnujeti se harmonično in potrjati jedno in isto, namreč: da je koalicijo smatrati kot zmago nemškega liberalizma. Zlasti Zallinger je zelo ojster v svojem spisu, naperjenemu proti najnovejši nesrečni taktiki grofa Hohenwarta. Zallinger se roga Hohenwartovcem, da jim je sicer dovoljeno naglašati svoja načela v kaki nedolžni resoluciji, zabranjeno pa jim je delovati za uveljavljenje istih načel. To je — vsklika Zallinger — prava konfuzija (smošnjava) v naših delih! Koalicijsko ministerstvo da je nekaka zavarovalna družba za — levico.

Čim dalje bode trajala koalicija, tom bolj se bode utrjevalo gospodarstvo liberalcev. Vse poslance, ki so ostali v koaliciji, zadevlje odgovornost za dejanja in nehanja vlade. — Najneugodnejši odmev pa je našla grofa Ho-

da bi prav od srca gledal jedino vas — nesrečnež moram zreti v te četiri konjeke uši. Ah —

— Ha — ha — sjudite se malo!

— Jokati nočem, a čujte: jaz imam nekov predlog. Do Orešja je s kočijo še tri četrt ure, vi pa želite čim preje videti svojo Ljubico — oh, da sem jaz ta Ljubica!

— Ne zavijajte ođij uprav tako, kakor naš stari Jurij, ko ga zasačim, keđar krade slivovko — dá, uprav tako — ha-ha-ha — dá, dá! Ali zakaj govorite tako zmedeno — povejte rajši precej, kakšen predlog imate?

— Torej moj predlog! Poglejte ravno tam, kamor kažem z bičem, je Orešje. Ali je vidite? Oni rudeči avonik, ki je tako blizu? Precej tukaj za vodo je — da je tukaj kak most, smo kar v hipu tam. Vender moreva peš čez brv. Če torej tukaj izstopiva, prispeva tja v nekoliko minutah.

— Ali je to resnica? — vsklikne veselo in začudjeno Lotika, privadignivši se na pol, da boljše vidi pokazano jej mesto. Torej tako blizu smo! Gotovo da bi bilo neumno voziti se toliko časa na okrog — hajd, pojdiva peš! Vi itak malo pazite na konja. Ali, čujte gospod Jurica, kakšna je brv? —

— O izvrstna. Pred malo časa sem žel preko nje — uprav onega dne, ko sem se s

henwarta taktika mej nižje-avstrijsko — duhovščino, katera podpisuje ne zaupnico visokorodnemu gosp. grofu. Kaj poreče k tomu tisti „Slovenec“ člankar, ki je ravno te dni ne baš rahlo prijel tiste slovenske poslance, kateri sodijo o najnovejši taktiki Hohenwartovi istotako, kakor sodi nižje-avstrijska duhovščina.

Nemški listi kar besné radi razsodbe upravnega sodišča v sadevi uličnih napisov v Ljubljani. Taki so! Ko je isto upravno sodišče razsodilo, da brnski nemški mestni zastop ni dolžan napraviti tudi českih napisov, je bilo gospodi vse to prav in so bili polni hvale upravnemu sodišču, sedaj pa, ko je razsodilo po istem načelu tudi za Ljubljano, se repenčijo kakor purani. Sveda: tam je šlo na korist Nemcev, tu pa gre za korist Slovencev. Po njih menenju bi moralo imeti tudi upravno sodišče dvojno mero — jedno za Nemce, drugo za Slovence. Taka so torej načela teh Nemcev — zgolj sebičnost in nadutost.

Ogrski škofje so izdali skupni pastirski list, v katerom trdijo, da cerkvene predloge cgrske vlade kršijo nauke cerkve. Glavar katoliške cerkve je šel do skrajne meje popustljivosti. Ta meja je nedotakljivost nauk cerkve in te meje ni smeti prekračiti.

Vnanje države.

Gosp. Gladston, sedanji ministerski predsednik angleški, praznoval je dne 29. m. m. svoj 84. rojstni dan. Žilavosti in neverotajno trdni konstituciji tega odločnega državnika se moramo čuditi, kajti zdrav, čil in podjeten je vzlic tej nenavadno visoki starosti. Do tega moža goji ves civilizovani svet največo spoštovanje in to radi njegove jasne pravicoljubnosti. Kakor znano, hoče ta mož pomiriti tužno Irsko z velikodušnim činom: dati jej, kar joj gro — samoupravno. Za uresničenje tega svojega idejala zastavlja blagi mož vse svoje sile, a tom činom hoče završiti svoje na vspehih bogato političko delovanje. Njegovi nasprotniki so hoteli „pomiriti“ Irsko z nasiljem, on pa jo hoče s pravico. Ali bi ne bilo morda dobro, da bi šli tudi naši državniki k njemu v šolo?!

Italijanski kralj želi, da ministerstvo stori kak odločen korak v pomirjenje bednega prebivalstva v Siciliji. Tako je tolmačiti vest, da pojde Crispi še ta teden v Sicilijo. Znižati hočejo baje davke, strogo

Hinkom vračal k vaši toti. Brv je široka in močna.

— All right! Pojdiva torej, ustavite konja!

Dekle je hitro in okretno skočilo ras „kozol“ na tla, ne čakajoč, da jej kedo pomore. Popravilo si je malo zmedekane plissé-je na krilu ter je zbežalo na livado.

— Ne hitite tako! — zakričal je gospod Jurica za njo, ko je še izročeval kočijažu konja ter si popravljal ozke jahalne hlače.

— Bežite tudi vi! — odvrno mu dekle podvojivši obstano hitrost svojih korakov.

Na njegovo srečo Lotika ni dolgo časa vtrajala v svoji naglici. Bilo je namreč zelo soparnega poletnega popoldne. Oveneke cvetke in bilke povešale so se proti tlom, muho in keбри so se komaj dvigali kvisku, lastavke pa so se skoraj dotikale tal se svojim trebuhom.

— Deževalo bode! Poglejte tje na ono stran, kako črni so oblaki.

— No, to bo lepa komedija, če ne do speva tja pred hudo uro! In meni se vedno dozdeva, da vi niste resnico govorili, ko ste trdili, da prispeva v desetih minutah v Orešje.

(Dalje prih.)

